

Sygn. akt VW 5189/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Patrycja Prokop

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27.02, 10.07.2018 roku sprawy, przeciwko J. K. s. W. i K. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

1/ W dniu 21 czerwca 2017 r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres czasowego zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 13 października 2016 r. ok. godz. 22.50.

2/ W dniu 26 września 2017 r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres czasowego zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 20 lutego 2017 r. ok. godz. 19.55.

tj. za wykroczenie z art. 96§3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97 r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

orzeka

I. Obwinionego J. K. uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. w zw z art. 9 par 2 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych.

II. Zwalnia obwinionego od opłaty, koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 5189/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 października 2016 r. ok. godz. 22:50 przy ul. (...) w W. Straż Miejska (...) W. ujawniła wykroczenie polegające na niezastosowaniu się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” przez kierującego pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), tj. czyn z art. 92 § 1 kw.

Również w dniu 20 lutego 2017 r. ok. godz. 19:55 przy ul. (...) w W. ujawnione zostało przez Straż Miejską wykroczenie kierującego tym samym samochodem, polegające tym razem na postoju pojazdu na chodniku z dala od krawędzi jedni, tj. czyn z art. 97 kw.

Z uwagi na powyższe Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające i w ich wyniku ustaliła, że właścicielem pojazdu jest J. K., którego wezwała następnie do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionych wyżej dniach. Pierwsze wezwanie dotyczące zdarzenia z dnia 13 października 2016 r. zostało odebrane w dniu 2 listopada 2016 r., drugie natomiast w dniu 14 czerwca 2017 r. Obydwa wezwania adresat odebrał osobiście i do dnia 21 czerwca 2017 r. nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 13 października 2016 r. Odnośnie zdarzenia z dnia 20 lutego 2017 r., pierwsze wezwanie J. K. odebrał osobiście w dniu 3 marca 2017 r., kolejne w dniu 19 września 2017 r. odebrała M. R. – dorosły domownik. Do dnia 26 września 2017 r. adresat nie ustosunkował się do treści wezwania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. notatek urzędowych – k. 1, 7
2. zdjęć - k. 2, 8
3. wezwań - k. 3, 5, 9, 11
4. potwierdzeń odbioru – k. 4, 6, 10, 12
5. potwierdzenia odbioru - k. 6

Obwiniony J. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Obwiniony stawiał się na rozprawę. Podniósł, że nie odpowiedział na wezwania, bo nie miał takiej możliwości, ponieważ często używa samochodu kuzynom lub znajomym. Wskazał także, że sam rzadko korzysta z samochodu. Wyjaśnił również, że z uwagi na upływ czasu nie potrafi wskazać kto w przedmiotowych dniach korzystał z samochodu. Dodał, że próbował kontaktować się ze Strażą Miejską, jednakże nie udał się do jej siedziby z uwagi na swój wiek i stan zdrowia.

Obwiniony wskazał, że jedno z wezwań dotyczyło postoju samochodu z dala od krawężnika i w związku z tym wyjaśnił, iż zdjęta została z przedmiotowego miejsca tabliczka „nie dotyczy chodnika.” Drugie wezwanie dotyczyło natomiast parkowania w miejscu gdzie stoją pałaki osłaniające rosnące drzewa. Obwiniony wyjaśnił, że samochód zaparkowany był przy samych pałakach. Dodał, że samochód był zaparkowany w maksymalnej odległości od krawężnika (1,2 m lub 1,3 m) i sam sprawdzał tę okoliczność, ponieważ przedmiotowe miejsce widoczne jest z okna jego mieszkania. J. K. dodał także, że żadna z osób, której pożyczał samochód nie zgłosiła jego uszkodzenia. Tłumaczył, że z tego co sobie przypomina zapoznał się z treścią wezwań, jednakże obecnie jej nie pamięta.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę J. K. w odniesieniu do przypisanych mu czynów.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części, w której potwierdził on fakt, iż jest właścicielem pojazdu. Sąd uznał za wiarygodne również wyjaśnienia obwinionego dotyczące wspólnego używania samochodu przez niego, jak również członków jego rodziny i znajomych. Wyjaśnienia J. K. w tym zakresie są rzeczowe i wiarygodne. Fakty dotyczące otrzymania wezwania, osobistego odebrania go przez adresata oraz nie udzielenia nań odpowiedzi zgodnie z jego dyspozycją zostały natomiast potwierdzone innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, tj. ujawnionymi w toku przewodu sądowego dokumentami.

Sąd odmówił przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w pozostałej części, w której zaprzeczał on swojemu sprawstwu. Takie twierdzenia, stanowią jedynie linię obrony przyjętą przez obwinionego w celu uniknięcia ukarania za popełnione wykroczenia.

Przeprowadzone na rozprawie głównej dowody w postaci dokumentów, ze względu na swój charakter i rzeczowy walor, nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności oraz faktu na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu

na okoliczności, które same stwierdzały. Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Należy na wstępie podkreślić, że w niniejszym postępowaniu niewątpliwie jest, iż w dniach 13 października 2016 r. przy ul. (...) w W. i 20 lutego 2017 r. ul. (...) w W. ujawnione zostały wykroczenia drogowe polegające na niezastosowaniu się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” i postoju na chodniku z dala od krawędzi jedni przez kierującego pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), tj. czyny z art. 92 § 1 i 97 kw. Potwierdziły to zebrane w sprawie dowody w postaci notatek urzędowych /k. 1, 7/ oraz zdjęć /k. 2, 8/.

Nie ulega również wątpliwości, iż właściciel pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), tj. obwiniony, został skutecznie wezwany przez Straż Miejską (...) W. do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionych wyżej dniach. Wezwania zostały doręczone adresatowi odpowiednio w dniach 14 czerwca 2017 r. i 19 września 2017 r. /k. 6 i 12/.

Zgodnie z treścią wystosowanych wezwań, czas przeznaczony do wypełnienia obowiązku wskazania komu pojazd został powierzony wynosi siedem dni, licząc od daty otrzymania pisma. Skoro zatem wezwania zostały doręczone obwinionemu w dniach 14 czerwca 2017 r. i 19 września 2017 r., to wykroczenia polegające na niewskazaniu użytkownika pojazdu zostały przez niego popełnione siedem dni po tych terminach, czyli odpowiednio w dniach 21 czerwca 2017 r. i 26 września 2017 r.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że wszelkie twierdzenia obwinionego stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony i obliczone są na uniknięcie odpowiedzialności i ukarania za zarzucony czyn.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Wykroczenie (zgodnie z art. 6 § 1 kw) można popełnić nie tylko w zamiarze bezpośrednim ale także ewentualnym, tzn. przewidując możliwość popełnienia wykroczenia godzić się na to. Zatem, obwiniony tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidywał możliwość popełnienia tego wykroczenia, tzn. godził się na jego popełnienie.

W niniejszej sprawie obwiniony w żaden sposób nie wykazał, aby spełnione zostały przesłanki wyłączające popełnienie przez niego wykroczenia. W odniesieniu do wyjaśnień J. K., wskazać należy, że ustawa nie zrównuje osoby, której pojazd został powierzony z osobą kierującą tym pojazdem. Wobec tego koniecznym staje się zaznaczenie, iż organ nie zwraca się z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – zwraca się wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Osoba, której pojazd powierzono, mogła przecież na przykład bez zgody lub wiedzy właściciela powierzyć ten pojazd jeszcze komuś innemu. Organ zaś nie zwrócił się do obwinionego z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – lecz wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

W ocenie Sądu udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią, może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw (podobnie postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt VIII Kz 444/12). Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (por. R.A. S., Wykroczenia drogowe. Komentarz, W. K. 2011).

W niniejszej sprawie na obwinionym jako właścicielu pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w artykułach 96 § 3 kw i 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Co prawda żaden przepis prawa nie nakłada

na właściciela pojazdu obowiązku prowadzenia rejestru komu w danym dniu udostępnia on swój pojazd, jednakże powyższe regulacje oznaczają, że osoba zobowiązana wobec organu ma obowiązek posiadania danych na temat tego, kto użytkował jej pojazd i czynić to może w sposób dla siebie dogodny i przez siebie obrany, np. poprzez zwykłe – zapamiętywanie tych faktów, bądź jeśli osoba nie przechowuje w pamięci takich danych – w inny korzystny dla niej sposób, tak by zgodnie z ustawą móc efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z dyspozycją art. 96 § 3 kw.

W zakresie sprawstwa obwinionego należy również zauważyć, iż sposób jego postępowania w istocie miał na celu uniknięcie odpowiedzialności (lub uchronienie innej osoby) za popełnione wykroczenie drogowe. Należy tu zwrócić uwagę na podstawowe okoliczności. Po pierwsze, obwiniony powoływał się na szereg okoliczności niemających znaczenia dla meritum sprawy. Ponadto, obwiniony jest właścicielem samochodu, osobą dorosłą i poczytalną - nic przekonującego nie wskazuje zatem, aby mógł on mieć jakikolwiek problem z przyporządkowaniem pojazdu do właściwej osoby. Dodatkowo, jako kierowca winien zdawać sobie sprawę ze spoczywających na nim powinności wynikających z posiadania pojazdu.

W tym miejscu konieczne wypada podnieść, iż żądanie wskazania winno pochodzić od uprawnionego organu. Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym, straż miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego - w uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r. (sygn. akt I KZP 16/14, OSNKW 2014/11/80), wskazano, iż „Na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r., poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straż gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń”.

Wobec powyższego stanowisko i wyjaśnienia obwinionego stanowią w ocenie Sądu jedynie linię obrony przyjętą w celu uniknięcia ukarania za popełnione wykroczenie. Obwiniony w żadnym momencie nie odniósł się bowiem do meritum wezwania, skupił się jedynie na okolicznościach nie mających znaczenia dla sprawy. Mając na uwadze przytoczone argumenty, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, albowiem jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy J. K., która została udowodniona.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowanie obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Orzeczona wobec obwinionego łączna kara grzywny w wysokości 300 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego oraz stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno - wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa. Dodać należy, iż w sytuacji, gdy maksymalna sankcja karna za każde z wykroczeń kwalifikowanych z art. 96 § 3 kw wynosi w zw. z art. 24 § 1 kw 5.000 zł grzywny, łączna kara 300 zł grzywny nie jest karą surową. Należy też pamiętać, że wymierzenie kary jeszcze łagodniejszej byłoby swoistym premiowaniem osób, które przyjmują „taktykę” nie reagowania (lub odmawiania odpowiedzi) na wezwania uprawnionych organów w związku z czynnościami w sprawach o wykroczenia drogowe (których często są rzeczywistymi sprawcami), w odróżnieniu od osób, które na te wezwania reagują, ponosząc odpowiedzialność za wykroczenie lub wskazując właściwe osoby.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 121 § 1 kpw Sąd zwolnił obwinionego od opłaty i kosztów postępowania.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.